

ذبحیر بخت یوسفی چزن کردند احسان اولور
مصر حقیقت ده عزیز هر کشوره سلطان اولور
ملک سلیمان منحصر بو توده غبراده در
ملک امین در کفش بیهوده بایان اولور

فیض قدم باقی صبحدم که موجیم که جام جم بر قطره
حک آن دنیا ایمن سرخانه دستان اولور
فیض خندان در فاندرد عشقی بود کثر یا نندرد
طاتی اغرض اولندرد هر درد ندرده مان اولور
نام بتون اعینارود انجوسک حین یارود
دل عاشق دیدارود یاریم بگامه بیان اولور
ممشوق چون غمخوارود جام ششاسرشارود

عشقک ولو غمخوارود فابلر بتون اردان اولور
بیچاره دل نالان اولور پراه و پرافغان اولور
پر درد و بد زبان اولور مردم سدا شریبان اولور

ای دلبر مر باردم افناده بیاردم بو غریبه

آواره یم کوکم همان بریان اولور - انتهى

هو کله بیمن
- بیچن

عزیزان خلق حقیقت نورانیه و هویت روحانیه و

کیفیت روحانیه و جوهره ربانیه و دره نورا و

غریبه غراء و حجابان واسطه العین العظمی و رابطه

العیان الکبری و سیلان الموهبت العلیا ففاضت بمواهب

رهبانیا و افاضت بر شایعها و تشعشع و تبلللت

و افاضت و اشرفت و افاضت و ابحاث بالأسرار و

فتکت الأسرار و شفتت الجباب و اراحت النجاب

عن وجه قزوانت به انشعشع فی القباب کانه علیها فان

و یبقون به ربان ذوالجلال و الاکرام و اقدم التیج و الشان

و التسلیم و البهاء علو نالک الدرة البیضاء و الیاقوتة المشرقة

و الخیرایة الموراة المبرعمة الی ربانیه و الیسیرة الصمدانیه و

الذائفة الرومانية والائمة الزيدانية واسئل الله ان يبدل
مغزها من ذرها ومغزها في غيرها ومستفيضا منها
ومستفيرا من اشراقها ومتسببا من انوارها ومصطفا
من نورها ومستفيضا من مشكاتها في ان يرفعها
وانتهى وابدعها واخترها واصطفاها على العالمين

من ابي

قال الله تبارك وتعالى حتى اذا بلغ غرب الشمس فوجد
نفسا في عين حمئة الآية يا ايها الناس انزلوا من
الاسنى فاعلم بان في هذه الآية المباركة والرتة المأثورة
والشمة الاحوية والسيفة الروحانية الايات العظيمة
واثار المشاهدين فانظر بان ذلك العالم البشير طيار
الوانت العليم المطاع باسرار الرب العذير المشفق الى
مشاهدة انوار الجمال الميسر فاسبح في اعالي الوجود وسبح
في شرق الابداع ومغرب الاخراع واشفق الى المشاهدين

النساء

الإنشاء بخار أي كائنات من الكائنات وروبوها عن
الموجودات الأولى في غير شيء وروبوها من ^{حياة} وجودها
الحياتية النائية في كل أمور وجودها مركز التفرجات
الرومانية ومطالع الأوزار الرومانية والستر الاستر والرومن
المكثرون في الكبرياء الفردانية في كل شيء من الوجود والعدم
وخاصة في جهاز الكبرياء وروبوها من الوجودية من الوجود
الإنشاء حتى لا يندمج في شاطئ الأوزار الساحل الذي يخرج
عن الأوزار ويستمر في الأوزار وروبوها من الوجود الكائنات
التي في العالم والاسم الأوساط والمطامير الأوزار والوجودية النور
المطالع على أمان الأوزار في وجود الشمس الحقيقية الرومانية والنير
الأوساط الرومانية والروبية النورانية السببية الرومانية
النورانية الصدايق الرومانية في حقيقة مستورة مكونة في
كيفية باعثة لساها الوجود وحرارة النار الوجودية حيث
إن الحارة الرومانية والمطالع الرومانية والنيرانية لاه

مقامان في عالم الظهور وورقستان في جيز الشهود و
في المقام الأول هو النقص بما وائتية ورسا سبيل الذات
والروح الساري في حقائق الموجودات وهذا النقص
المعظيم والجود المبين يعبر بالماء المعين ومن الماء كاشفة
حتى وفي المقام الثالث هو النار الوفدة في السدرة
الباركة والشعلة الساطعة في السناء المقدسة و
اللعة المترابطة في طورا البقعة الرحمانية كما قال الكليم
عليه السلام اني انش نارا التي اتكلم بها بقاس و
لعلكم تصطلون نارا الماء الناعم من حقيقة البرد على عالم
الوجود في جيز الشهود وحرارة الشدة التي تفر من
نار الوجود اذا اجتمعها يبر ان بالبين الخمسة اى حادية وباردة
محببة العزيز الودود بالياء المتأثرات بها كون الوجود
فلبين لك معنا نانيا في الآية المباركة فان ذلك كما علم
التالك في عوالم الأيجاد بغير الضاد السام في ألقا
الكاشفة

الكائنات بنور الرشاد لما اشذت فيه الغرام والصبان
والاشواق الى شامسة الاشراف من نور الانوار في
هيا، مظالم الكائنات ودوام في سباسب وصياحي
مطالع الموجودات حتى وصل الى فطب الرحم مركز ابروة
الوجود في الكائنات كاعراض منور الكون النسيان الذي هو منزل
نفسها في الغشاء الذي لا يتناهي فاعندى الى نور الهدى
والعزة النسيان والسدرق المنزه والسبحان الهرام والمجد الكريمة
الذي يورثه عرشه، فوجدان شمس القيمة غار بنك غرب
عين الحيات الكريمة اي عينه اء الوجود المختلط بماهية اي عين
من العناصر ان يورثه في حيزه الخارج المشهور عند النور
الساطع الالامع وجميعه الحقائق والسير الاعظم موجود
في ميكل بشرتها ونائب تواب وحيم عنصري اي محتاج جميع
الاسرار والسننات والافوار في هذه المشاكلة الله نور النور
والارض مثل نورة كشارة فيها المصباح والعيون له سبحانه

من اللغز منها عين باريز وعين باكينه ومعنى الشمس و
الشعاع والحاب والرياح والشمس والذات وامثال
ذلك وفل المصروف كما لها ضرب في عين جملة مع

هو كانه

التي التي تروى نغرى وفافين وحقن وشدة او عترت سورة
غلتى وكثرة ظلمى وعاشى اين في وضامك وساسيل
عنايتك فراويلي في بنائك ووايذرب لشامه انوار
طاعتك وواشوقى المنامك والتجريح من كارس لما فحة
بعمها عظامك اي رب انى اسير الالمنى بنادك
انى مستجير ناجر في من وصدت سره انى بقرتك وانى دجيل
فأوفى في كفت خضاتك وحمياتك ومشايق ارفعنى الى
ملكوتك وما هو وما دغلى في المرسونك وكبر لانتك و
ما سوف عليه اشهر انى لما شاعين رحمتك انى يعرف
الى متى هذا الصراق والى متى هذا الامران فى ايران حران

الأشتاق فبشراك ضاق صدق وارثنا أروي و
انكسر يادني واعتمدت على ما بين شعرك و ذاب لحمي و
بالي على سالك عبرتي و عسدت ذمراقي و اشتدت
سكراقي و زادت خسراقي في كل يوم اما رحمتي يا الله اما
تعتف علي يا مولاي حمل المشير الا انت ام لي بشير انت
ام لي خوف الا انت ام لي ودود الا انت لا وحضرة عزك
انت ما تضيء بل ابريق يرب في كل ما احرى احضرتني
واعيد بيان الكوث و حنك انك انت المقدر الوفي
الزيمع
هو الامين
بالايا المنو خير الكوث الوجود والمنشبت بنيا ابناء
العظمة في غير الشهير والمنقلب بين اهل التجود فاصن
النشر في طبقات اهل البشر توهم منه ركين في الشهوات
التي هي المماليكة والسيات الساكنة والحيات الساترة
والقلبات الخالكة عن شرور الشر والهموى والمبوط في

وهما وما الذل والشقي ومعدنين لبشر من الغنائم والعبي
ومهايين في صياد البحر والجحفا مثل الملل منقذ المشرق
الحقيقة في اذنى الأمل وكل فرقة فرقة مستوحى انوار ساطع
في شرا المنور وكل قوم موعدون ببلد وسيد الوحي

الموعود عند اليم زود والمنظر عند اسفل الأجل ينقل الرب
الوودد والبشر بليوره في خير الشهور في لسان الجيب
المجود حتى يشرافه عن اذنى السام انكشفت الثقات
الصيم ونزول العيوم المتكافئة انان الام ونيشنت
شمل حروف الجمل وينصرف الالك النام والذليل ويتكلم
العزبان وينبذ دعونه الخلالان وياوح جمع الممدى و
يشرق سراج النهى ويعتدل كل احوال ولسنتيم كل
اختراف ونزول كل الشبهات ونكشفت البينات عن شدة
الحقيقة فلما جأهم بالبرهان الفاطم والذوق الساطع
الذليل الالام انشعبوا على اعقابهم صائرين وعن الحق من الحقين

بيان من انشا الوجود تابع كل من يرد ويثبت المتعريف
 مضافا لوجود وانظر السبب في غير الوجود ولكن الكل في
 مكرهين بين واستر بيان الفطر الشيد والكونيد
 وخلق الثاني الجديد واليوم في كراتم تاذرون ونفخ في
 السمور ونشر في الناقد وارفع عيون السانود و
 صومين في تتبع الوجود والاموات في تهور الاجساد الله
 ثم نفخ النفخة الاخرى وانت الرادفة بعد الراجحة وظهرت
 المناسبات وذهبت كآية من مشر من المشقة والانس في
 وهو اسم لا يشعرون ونامت الياية وانت الساعرة و
 امتد العراط ونصب الميزان وحشر من الامكان و
 الترم في مية مبسارن واشرق الدور واخلاء السمور ونسبم
 وياض ديت النفور وناحت نفقات الروح ونام من في
 التبير والنافان لى الابدات لراذون وسفرت

النيران وأزلفت الجحان وأزدهت الرياح وتدفقت المياه
 وفأنتى الفردوس والجانان في ادناسهم كفاة من
 وكشف الغياب وزال الحجاب وانشق العباب وتباعدت
 الأبواب والمحزونون كخاسرون ومن التفت انشا الكائنات
 الأخرى وافاضت الطامة الكبرى وحشر التنوير المقدسة
 في الملكوت الاعراب في ذلك الايات لتقوم بيوم
 ومن آياته ظهور الدلائل والآيات وبروز السلام و
 البشارات وانتشار آثار الأخبار وانتظار الأبرار الأحياء
 وأولئك هم الفائزون ومن آياته انوار المشرفين من أفق
 التوحيد واشعة الساطعة من المطالع البعيدة من نور
 البشارة الكبرى من بشره العزيز أن في ذلك لدلائل لا تخ
 لتقوم بيومين ومن آياته من زوره وشهره ووجوده
 بيوتهم بين الأسماء في كل البازدين الظلم الأضراب المنيحة
 كالذباب وهم من كل بية في يوم ومن آياته مقاومة الليل
 النفاضة

أظفر

الناحية والبرية والشامية من ابداء السانحة
البرية الساعية في مرمع البيان في كل زمان ومكان
اذ في ذلك لغة صرة للذين في آيات الله يتفكرون
ومن آياته بديع بيانه ويايخ بديانه وسر من نزول
كلماته وحكمه وآياته وخطابه وهذا جانه وتفسير
الكلمات ونار الالهامات ليدرك الالهام واضح
مشهد للذين يسبحون في آياته يتفكرون ومن آياته
اشراق شمسها ومه وبروع بدر فضوانه وشبه كالاش
مشروبه وذلك ما افرده على الملل الراستقون و
من آياته صون جماله وخطابه بكل الالهام مع شروق
انواره وهجوم اعدائه باللسان والبيوف والتهام
الراستقون الالهام وان في ذلك لبرة لتقوم من ينفون
ومن آياته حبره وبلامه ومصائبه والالهام تحت الاستلا
والاعلال وهو نيا دى الى الالهام الا ابرار الى الالهام

الأخبار إلى التي اصطاح الأنوار فذبح باب الأسرار
والأشهاد في حوضهم يلعبون ومن آياته صدور كتابه
وفصل خطابه عطايا الملوك وإمداد المن هو اعطاء رضى
بقوة نافذة وقدرة ضابطة وأثل عشر العظام بأتم
عقيد وان هذا الأمر مشهور ومشهور عند العرب ومن
آياته عا وكبر آية وسعد مقامه وعظمت جلاله و
سطوع جماله في أفق التبيين فذات له الأنساق و
له الأصوات وعنف له الرجوه وهذا برهان المبيع
بالمفرد الأولون ومن آياته ذابور وجزائه وبرود
مخارق العادات متشابها مرادفا كتحسين سبابه و
انفراد الغافلون ببقود شهابه لانه ان هذا الأمر ثابت
واضح عند العموم من كل اللغات التي الذين حضروا بين يديه
التي القيوم ومن آياته سطوع شمس عشره وشرق ببد
قوته في سماء الأعصار والأوج الأعالى من النور بشرون

و نازم و خون بشری فی الأمان و ذممت بها المقول

و شاعت و ذاعت و ان هذا الامر محموم ع ع

مواهبی

شمع روشن است و این روحانیان کازار و کاشن

نقبات و این منشر است و نسام حدائق ملکوت^{الذی}

روح بشری و مستبشر ندای^{است} ای از جبروت غیب^{است}

و صلاهی روحی از جهان پنهان که شود در مستند و

اربعه و غیر الطاف پر موع است و موع احسان بد

یا و کازار و جنت است که باغبان این بدست

خولیس تریان نموده و مرغان زمین و خانیات است که

رشد طیر و شب برین کشته و حقی محموم است

که نشسته بشری دماغ موافق محموم است و کاشن^{است}

که طایف همراجه کائنات است ای در استان تا چند

در زاویه خولیم و چه شود در این نار و قودیم و غافل

از مقام محمود چه که خیال من بود در مقامی به جهت ^{نشر}
 مفتر فرموده که غبطه اصفیا است و منزهات آنست
 سر دادولیا و آن مقبولیت و محمودیت در ساحت
 کبریا است آن مقام منصور است و منظور است
 مؤید است مودق است سپاسش جزو دلم از ^{نشر}
 و پناهش پاکونایش رایش باقی الایه اینش علامت
 القوی طوبی لمن نازیه بفضل ربه الاعلی ع
 حسان کونیه عموما مظهر آیت حسان فی اللیه الیه
 اینش شرافت کرامت و منقبت هر دست کایه ایام
 سراز و مناز اولان انسان در آیت کبری در
 لغت عظمی در مظهر کمال در فیتن شامل در ^{در} نورانی
 داری شافق در هتان اسرار در مطلع صفات ایام
 برزخ جامع در مشرق لامع در ملخصا بحرین در
 جمیع بحرین در مرکز سطوح انوار حقیقتها برار مصلحت

ظاہر شد در قزاقی روحانیت و تنضای جسمانی
غالب کوزالیه ساکتا و قزاقی اور جبروتی اور معدن
حیات اور مظہر عنایت اور مطاع مودت اور
مصدر عنایت انسانیت اور منبع خصال رحمانیت اور
جامع عفت و استقامت و ایانت و معرفت و رحمت
و شہادت و عبودیت اور حجت شہادت و ایند ^{بص} و
حیوانیت و غالب کوزالیه معدن ظہر اور
منبع حیات اور مظہر ایانت و شاعت و شہادت
اور ای الہیک سوکل قولہ ^{کان} جہ الشہادۃ
لذاتہ و ظہر رحمان اولی و السلام و
شمع شبستان حق نور باقائش مقید از شمس
مشعلہ اشراقش شرق سوزنا غرب دہلرنا
روح بصولاتہ نور باقائش ^{جسم} خلیل جناب
خند شدہ نازان مردم ہر دم شو داویدریلق ^{بیش}

فتنه عالم حیر دوره آدم میو خالی از این گفتگو
 نور با خلاق بخش کادچو برق سیلاب گاه چو ابر بار
 خنده بلبها بده کره پاداق بخش یوسف کنان دن
 مصر را حنجرش است جاوه بیازار کن بر با جلاق
 فیض طباقی سراج خالک درش بر تو نایج مرده
 مثنای بخش جان صین دلیبری آفتاب و پری
 کرده می روی فرحت عشاق بخش بلبل کو با بیا
 نغمه بگشتن سرا صیحه بزنیانیا رجس با طباقی بخش

هوای آبش

که که بود در گامه ده دربان او اور کشور جان و دل سلطان
 نور ضعیف اوله بیار لب بزون جمله انا لیمه سلیمان او اور
 ذره صفت پر تو خور شیده نور حقیقتله نمایان او اور
 قطره تابود وجود اوله سیریه در و کرفن دوره آن او اور
 بنده ناچیز ضعیف اوله سر اگر ناج سر حمله شاهمان او اور

لشکر بوالعزم باشند میسر شدند رسیدند و در
مشروع حقیقت از او آغار دادند و شریک شدند و از او
دلبریان شدند و در آن کیم که ایدر رشاء می شدند و از
آنست که در او قرار دادند ثابت عهد و پیمان او بود
و شد اجابت آن کیم با او است که این سرک بهی
ای دوستان او و یاران معنوی خداوند عالمان
در قرآن حکیم میفراید و لکم فی رسول الله اسوة حسنة
یعنی ثابت حقیقت اسوة حسنة است و انما بان یقیناً
حقیقتی سبب حصول نجات در دو عالم امت رسول
مأخوذ و بانواع در جمیع مشکون بودند و چون ازادی این
صبر جمیع تویم را امر است مستقیم دانسته سازند که نمودند در
انفیم راستان و کشور و مال که دیدند و نفوس که در آن
و حد و آنسایش که شدند در آن جمیع در او است که
همه دیدند و در اسفل حضرت یاس محمد و م باخشد آیات

ببر آمد و خوشیشان بپایان رسید جمع روشنان
تاریک شد و جام صافیشان در دالود و غبار آگین
نیم باز نمشان آفری شد و کوب لامعشان غار با آن
نفوس مقدسی که ناسی نمودند در افق اعلیٰ حوزت نجوم
مدی بدرخشیدند و در مطلع آدالی با نور ویدشال
سایح کشیدند بر سر بر سلطنت جاودانی نشند
و بر تخت کامرانی رحمانی استنوار یافتند آثارشان با اثر
دانشان لامع کویکشان در قرص است و هوکشان
افواج طلیکد افکار کسر مدی قصرشان مشین است
و بنیادشان و طید نورشان جان از نور است
و حرارتشان بجهان نور سال قیاس نماید نوری که آینه
بان نور هر روز میروند بچین موافق و حرابت نامرشدند
حال با اگر ناسی بچال این و حضرت اعلیٰ در روشن است
فی سبیلها الفدا نمایم چه خواهد شد حضرت اعلیٰ از بد

طایفه جمالش نایب شهادت کبری شب و روز داد
استدبال در سبیل ناکذ را بندگان و آخر الکاسر سینه را
مدف نیز آیتیر بزرگ فرموده با سینه شرحه شرحه مملکت
ابدی شناختند حال نوم اسم اعظم زهره را این چشیدند
و جام لبرینند از بزرگی از شیدند سینه را هفت و هشت کردند
و کردن را در بین ریشتر فرودند اسیر زندان گشتند و
لبسته زنجیر باندان شرحه هجوم اندا شدند و مدف و هجوم
اشاره معنی و وسائل با آغاز گشتند و محلول و ثاق
واحدان. بیدار از ابدان که بیدارند و سر کون بلاد باغار و
سنازب شدند در بین اعظم و بشارت را بشارت میر گشتند
و اسیر زالم و ستم در این زندان جهان برون با ایام مبارکش
بسر آمد و دست و دهن که نشرفرودید ایام در استان اونا
و باران دلاعت روز آیا سزاوار است که دیگر دقیقه ما
آوردن نشینیم و صبر پیشه کنیم و آسایش و راحت جویم

نادر آرزویش و کسالت نایتم و بحیالات خویش برداریم
و بر بیگانه و خویش دل بندیم الا والله باید شب و روز آن
نیاسایم و دل پاک را با لایش این نایسایم بزم خدایا
و جشن عیش برپا نمایم و با چنگ و دف و دی با آفتاب کوی
ابلیغ سرایم و رقص کنان شادمان خندان بقران بگردان
بشایم و جان و تن و سر و بدن اتفاق نمایم ای ایران و ناز
و اردوستان بیوث و استغاثی ای بیچاره شب و روز
ای فخران تعلق و تمسک هر پاره بار و شوق دیگر کنیم
و عمرک سائرین شویم و در لشکر ایات الله کوشیم و با الله
پروانیم از نسیم گلشن عنایت دائمی شکر کنیم و از نسیم کز
ابدیت بلند شویم در فای بار شوق و شور افکنیم و
در احوال و سرور اندازیم همه خدا را که بی نور و پاک است
و در هجوم است و هجوم افشانی در سماع و عبودیت شامه عدالت
بیش است و سیاب عنایت در ریش و غیر آن بیچاره

بلیال بحال جان شده در روی کن نیران شده

مدهوش و سرگردان شده مست رخ جانان شده

مخورد هم سکران شده پراهه در پراختان شده

سوی خدانا لان شده کنانک دهن من غفار من بزدان

ای روح وای دیوانه ای آرزوی بان من ای داشت پرتان

ای دروای دیوان من این همه را این تواند شود پریشان

تواند سرگرد و حیران تو بند خسته و حیران تواند

مرده ز جان تواند یک پرتوی از روی خود یک شعله از بزم خود

یا که نغمه از سوی خود بوی خوش از گوی خود یک شعله از بزم خود

بر ما تو احسانی کن از خود در عالی کن از فضل ربانی کن

تا زنده گ بایم ز تو

ای خدای پرستای ذوالقن داشت جان و دل و اسرار من

دوستی جان من بایم تو کی متلع بر سوزد مرا بایم تو کی

در ذرا پیوسته با ذکرش و می بختم آنرا حق بپوشاید هم می
 خونشود اندک که بر این تو نیست کور و بر چشمی که گریان تو ^{ببیند}
 در شبان تیره و تاریکی زخیر یاد تو در دل چو صباغ مستر
 از عنایت دلدار تو بدیم تا عجاج کرد و لطف تو قدیم
 در لیاقت منگور و قدر ما بنگر اندر فضل و درای و العنا
 این تیسو ربانی پر شکسته را از کرم مال و پیرا احسان نما

از نوح جناب یزید علی بن محمد داماد منور سادات ^{و کرامت} و کرامت
 ای در آن مثال بستم و با هر چند مثال جبره و تکالیف
 صبره از جمیع جهات آن بیعاست و ابدان تو بر کعبه
 در پرف و مسوب بان بر سر منما و در دانه صدف و فای و فزادی
 جمال این و قرابت طاعت انداز و منقطع از اسوی و منصاعد
 مگر شایقی و فای و حجت انشاءست و جمیع کارها را گذاشتم و بیاید

تو برداختم ملاحظت کن چقدر عزیز می آن در ذره و فشرده
آن از الله متعالیه و آن یادگار فدائی اسم اعظم را ندانند
و تکبیر تکریم از قبل این عبد برسان و الهیاء غایب و غیره
در کتابت بیانی

ای اجباء الهی کوکب امر الله

در جمیع افاق بشعاعی ساحل کلام و ندای اجباء الله از بی
از حیرت گریبان بار امکان مرتفع نشود و بیان زین الاعمال از
خصیض ادنی بسمع ملا اعلا میرسد و بارک و آمین سبحان
و رب الارباب اسموات علی تو اصل با و جز این گران مستحب
و نامتسان چون کرم مهین در زیر زمین شمس و این
الغایب و علویها و سمویها بر زبان میرانند ع